

Има велики неща, пред които благоговеем и се прекланяме. Колкото повече се просветлява човешкото съзнание, толкова повече го завладяват удивителните неща на битието. Съществуват две велики книги, които трябва да четем: Природата и Библията. Големият руски химик Михаил Василиевич Ломоносов (1711-1765) е изразил това с думите: “Човешкият род има дадени от Твореца две книги. В едната е показан Своето величие, а в другата - Своята воля. Първата е видимият свят, който Той е сътворил, за да може човекът, гледайки величието, красотата и хармонията на делата Му, да признае Неговото всемогъщество. Втората е книгата на Светите Писания. В нея е изложено Божието намерение за нашето спасение ...”

Библията е книга-чудо. Несравнима с никое творение на човешкия дух, претърпяла тежки преследвания и все пак вечно жива, книга, която е дошла и до нас.

Ще разгледаме нейните достойнства в четири аспекта.

Библията е най-старата литература, оцеляла до ден днешен в такъв запазен вид.

Нейната древност и същевременно запазеност и непромененост (интегритет) не е ли чудо? Минала през жестоки аутодафета, тя и днес шества по света и носи светлина навсякъде. Понеже е Божие Слово, тя е неунищожима. Така го охарактериза ап. Петър в 1Петр.1:24,25:

“Защото всяка твар е като трева и всичката ѝ слава като цвят от трева; тревата изсъхва и цветът ѝ окапва, но Словото Божие трае до века, и това е словото, което ви е благовестено.”

Преписвана и превеждана през вековете, днес Библията е разпространена и четена в цял свят. Съвременните преводи наброяват над 1800!

Често се задава основателният въпрос. Дали при хилядите преписи и преводи през толкова хилядолетия оригиналният ѝ текст не е променен? Преди всичко трябва да се изтъкне огромният брой ръкописи (манускрипти), буквално хиляди, с които е представена Библията или части от нея, откривани в течение на десетки и стотици години. И все пак дали текстът не е променен от неумолимия фактор време?

Едно крупно събитие за библейската археология ни помага да се убедим в

непроменеността на първоначалния текст.

През 1947 г. бяха открити прочути древни свитъци на части от Библията в пещери край Мъртво море. Това са така наречените Вадикумрански пергаментни свитъци, най-старите ръкописи, с които днес библейската археология разполага. Между тях се намира един свитък на книгата на пр. Исая, който експертите са датирали във втори век пр.Хр. При това датироване е използван радиоактивният метод създаден от проф. Уилиард Либи (1950). Тези ръкописи са от огромно значение за всеки християнин, тъй като са от времето на Христос и представляват библейски текстове, които Христос и апостолите употребяваха.

Първата ни мисъл сега е дали не е настъпила промяна на оригиналния текст за около 11 столетия. (Най-старата еврейска Библия, с която разполагахме до 1947 г. бе от X век).

Какво показаха изследванията? Макар че има вариации в буквуване, граматични форми и писмени особености, няма никъде съществена промяна. Ученият свят е бил удивен, че от времето на Христос текстът на еврейската Библия не е претърпял никаква промяна от особено значение. Бог е бдял над Своето Слово, за да стигне то в достъпен вид непокътнато до всяко поколение.

И така първото чудо на Библията е нейната древност и непромененост.

Второто удивително качество на Библията е нейната истинност и непротиворечивост.

Всеобхватна, с необикновено богата тематика, написана в различни епохи от различни автори, тя все пак не греши и говори винаги истината, какъвто и въпрос да третира.

Много хипотези и теории са се сменяли в науката, докато се установи истината в дадена област. И тук аз съм свидетел на едно изумително обстоятелство: Като се изясни дадена научна истина, тя винаги се покрива със становището на Библията.

Да вземем пример от биологията. Съвременната генетика, основана от Грегор Мендел (1822-1884), се разви в наше време като стройна експериментална наука и откри законите за унаследяване на родителските белези. Тя показва по неоспорим начин стабилността на вида. Видът варира в широки граници и с това се осигурява приспособимостта на организмите към различни условия и разнообразието на сортове и породи, но границите на вида не могат да бъдат преминати. А какво ни казва Библията по този въпрос? Още на първата ѝ страница четем записаните преди хиляди години слова:

“И Бог каза: Да произрасти земята крехка трева, трева семеносна и плодносно дърво, което да ражда плод според вида си ... и стана така. Земята произрасти крехка трева, която да дава семе и дърво което да ражда плод, според вида си...

И Бог създаде големите морски чудовища и всяко одушевено същество, което се движи, които водата произведе изобилно, според видовете им и всяка крилата птица според вида ѝ...

И Бог каза: да произведе земята одушевени животни според видовете им: добитък, влечуги и земни зверове, според видовете им... Бит.1:11,12,21,24

Няколко пъти се повтаря изразът “всяко според вида си”! Навред Библията се оказва истинна в историята, археологията, здравеопазването, астрономията, космологията и т.н. Мястото не ни позволява да приведем примери. Всеки, който търси истината, може да научи това. Било е време, когато са считали библейските твърдения за легенди, но това се е дължало на невежество в много области. Днес изследванията все повече потвърждават изявленията ѝ. Чуйте сега как самата Библия говори за себе си:

“Същността на Твоето Слово е истина...” Пс.119:160.

“Освети ги чрез истината, Твоето слово е истина.

Йоан 17:17.

Този текст е част от първосвещеническата молитва на Исус Христос. И още нещо към този втори аспект. При обстойно изучаване на Св. Писание прави силно впечатление вътрешното му единство и непротиворечивост. В него откриваме същата мъдрост, порядък, хармония и закон, както в книгата на природата. Затова и апелът на пр. Исаия в Ис.31:16:

“Потърсете в книгата Господня та прочетете; никое от тях не ще липсва, нито ще бъде без другарката си; защото, казва Господ, Моите уста заповядаха това и самият Негов Дух ги събра.”

Третата особеност на Библията е нейното въздействие върху човека. От паметта на мъдреци, философи и социолози са служили на една мечта - да преобразят света и човека, да подобрят света и облагородят човека. Постигнатото е твърде малко или нищо. Но онова, което никой друг фактор не е в състояние да направи, Библията е постигнала с хиляди хора. Литературата, педагогиката, изкуството могат да дадат някаква култура, възпитание, етикеция, но не могат да променят лошата природа на човека, не могат да го спасят от самия него. Човек се намира в състоянието, описано в Ерем.13:23, безпомощен срещу злите си наклонности и животът доказва това:

“Може ли етиопянин да промени кожата си или леопард пъстротите си? Тогава можете да правите добро вие, които сте се научили да правите зло?” (Ер.13:23)

Единствено Библията като Божие Слово и сила може да помогне и преобрази грешника, да го направи Божий син и дъщеря.

Една драматична история, разиграла се преди около 200 години, свидетелства за силата на Библията. Тя е описана хубаво от съветския автор В.Ровински в книгата, излязла и на български “Бунтовният кораб”.

На 28 ноември 1787 г. корабът “Баунти” с капитан Вилиям Блай напуска Англия на път за остров Таити, но поради жестокостта на капитана моряците въстават, изгонват го и слизат на 20-ти януари 1790 г. на малкото островче Питкърн в Тихия океан, между Австралия и Южна Америка. Там те заживяват с местните жители, но твърде скоро животът им се изражда в пиянство, побоища и убийства. Обстановката става непоносима. Тогава един ден най-старият моряк Адам Смит намира в един от сандъците старата корабна Библия. Взема я в ръката си, избърсва праха и зачита на отворената страница думите в 1Кор.6:10. Те му правят силно впечатление и той започва да посещава домовете на другите моряци, като им чете Словото Божие. Животът на острова коренно се променя. Всички заживяват в мир. По-късно чрез мисионери там прониква и адвентната вест (вестта за скорошното идване на Христос според Св.Писание). Днес почти всички жители на малкото островче са адвентисти и живеят според принципите на евангелието. Ровински пише, че посетителите са останали учудени от гостоприемство и добрите обноски на скромните островитяни. Тази сила на Божието Слово е декларирана в много пасажи, но особено в Евр.4:12 и 2Тим.3:16,17.

“Защото Божието Слово е живо, деятелно, по-остро от всеки меч остър и от двете страни, пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка и издирва помислите и намеренията на сърцето” (Евр.4:12)

“Всичкото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, изобличение, поправление, наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено

приготвен за всяко добро дело” (2Тим.3:16,17)

И последното чудо на Библията, което я прави уникална, са нейните пророчества. Около 27% от библейския текст е пророчески. Тази книга съдържа стотици предсказания от различен характер: предвиждания за историческото развитие на света, пророчества за Месия (Христос), предсказания за събитията-симптоми на последното време, пророчества за крайната съдба на света и човечеството и т.н. Тук трябва да отбележим един фундаментален факт. Тъй като в никоя друга свещена книга на народите и в никаква друга литература в нашия свят не се съдържат точни пророчества, освен в Библията, тези пророчества и тяхното точно покритие с историята са божественият печат на Библията. Сам Великият Бог се позовава на това:

“Помнете предишните неща от древността, защото Аз съм Бог и няма друг... Който отначалото изявявам края и от древните времена нестаналите още неща... Ис.46:9,10. Желаете ли накратко един красноречив пример? Историята за възхода и залеза на Отоманската империя пълни тонове. Издигайки се като приливна вълна, турците застрашават Европа през XVI век. В продължение на 400 години вилнеят над Източна Европа. Но постепенно тази империя запада, докато стане “болникът”. Глава 9 на Откровение, написана преди около 2000 години от ап. Йоан, е забележително пророчество за съдбата на Отоманската империя. Въз основа на Откр.9:15 Йосия Лич от Филадельфия публикува в 1838 г. тълкуванието си, че на 11 август 1840 г. Турция ще капитулира пред великите сили. Неговите възгледи били отбелязани и осмивани в списания и атеистични клубове на Америка. Но когато се разнесли новините за залеза на Турската империя, всички били потресени. За няколко месеца Лич получил повече от 1000 писма от изтъкнати атеисти, в които последните заявявали, че се отказват от борбата против Библията и я приемат като божествено откровение до човека. Тук подхождат думите на ап. Петър:

“Защото никога не е идвало пророчество от човешка воля, но святите човеци са говорили от Бога, движими от Светия Дух” 2Петр.1:21.

Всичко това взето заедно и цялото й съдържание доказва неоспоримо, че Библията е Божие Слово, слово на живия Бог. Всяка книга има своя автор. Ако запитаме сега, кой е авторът на Библията, трябва да отговорим, че макар и написана чрез човешки представителства, тя ни предава небесна, надземна информация. Пророците и апостолите като писатели на различните й части са били вдъхновени и ръководени от Божия Дух. В такъв случай нейният истински автор е сам Бог! Самата Библия отговаря на въпроса за авторството й във 2Тим.3:16 и 2Петр.1:20,21:

“Всичкото писание е боговдъхновено...” (2 Тим.3:16).

“И това да знаете преди всичко, че никое пророчество в писанието не е частно на пророка обяснение на Божията воля, защото никога не е идвало пророчество от човешка воля, но светите човеци са говорили от Бога, движими от Светия Дух.” (2 Петр.1:20,21)

Прочутото изложение на Джон Веслей, световен евангелизатор от XVIII в. гласи:

“Библията трябва да бъде изобретение или на добри хора и добри ангели, или на зли хора и демони или тя е от Бога. Първите две положения са недопустими.”

Библията е Божие послание до теб и мен, за да ни осветли относно смисъла и целта на живота и да ни помогне (1Сол.2:13).

Нейното най-велико достойнство е, че ни посочва Спасител, Господ Исус Христос, и път към Божието царство (Деян.4:12).

И така драги читателю, ти стоиш пред една велика книга. Ако тя не съществуваше, светът би могъл да бъде интерпретиран и материалистически. Но ето тя съществува, тя те осветлява, тя апелира към здравия ти разум и сърцето ти. Известно е възхищението и преклонението на много гении пред Библията. Нека приключим тази част с мнението на класика на българската литература Иван Вазов (1850-1921):

“Аз не зная под небето друга книга, по-могъща и тъй всеобща, каквато е Библията...

Там, дето Библията се знае и чете, злините са случайни, а добродетелите са трайни спътници на живота. Учудвам се, че тази свята книга много слабо се знае у нас не само от миряните, но и от духовниците.”

Чети Библията, въведи я в дома си, в душата си и тя ще те въведе един ден във вечното Божие царство.